

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. T. X.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3. října 2012, č. j. 306689/2012-KKM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. září 2015, č. j. 10 A 175/2012 - 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřipustnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka zaplacený soudní poplatek v celkové výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) dne 23. listopadu 2011 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. V žádosti uvedla, že žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Svou žádost odůvodnila tím, že se opakovaně pokoušela registrovat k osobnímu podání skrze systém Visapoint, avšak neúspěšně, neboť systém vždy zobrazil zprávu o obsazenosti termínů.

Zastupitelský úřad nejprve přípisem žalobkyni sdělil, že neprokázala, že by pro ni osobní podání žádosti představovalo nepřiměřenou zátěž. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání je proto neopodstatněná a její další projednávání bezpředmětné. Ministerstvo zahraničních věcí následně zastupitelskému úřadu přikázalo na základě § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vydat rozhodnutí. Zastupitelský úřad v reakci na to řízení o žádosti žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. června 2012 č. j. 1226/2012 zastavil pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem. Žalovaný rozklad zamítl v návěti označeným rozhodnutím a konstatoval, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti

podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou bez dalšího individualizovaného zdůvodnění způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti.

Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila správní žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud rozsudkem ze dne 22. srpna 2014 č. j. 10 A 175/2012 - 37 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť podle něj případ nespadal pod pojem zjevné bezpředmětnosti, jelikož žádost měla pro žalobkyni stále význam. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 3. prosince 2014 č. j. 6 Azs 242/2014 - 41. Po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem č. j. 10 A 175/2012 - 78 ze dne 18. března 2015, jímž opět zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud vyložil ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců tak, že důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti může být i nízká kapacita zastupitelského úřadu pro přijímání osobně podaných žádostí. I posledně jmenovaný rozsudek městského soudu však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 11. srpna 2015 č. j. 6 Azs 77/2015 - 36 a věc vrátil k dalšímu projednání městskému soudu. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že městský soud neměl dostatečné důvody pro vyhovění žalobě, neboť žalobkyně v žalobě předložila toliko nespécifikovaná a důkazy nepodložená tvrzení. Městský soud následně rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem, přičemž žalobu ve shodě s právním názorem Nejvyššího správního soudu zamítl.

Daný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. září 2015 č. j. 10 A 175/2012 – 111, stěžovatelka napadá kasační stížností, ve které se domáhá zrušení rozsudku, a vrácení věci k dalšímu projednání soudu, neboť má za to, že je rozsudek nezákonný. Stěžovatelka shledává rozsudek protiústavním, neboť soud, aniž přihlédl k podstatě věci a vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti, nesplnil svoji povinnost, vyplývající z čl. 4 a čl. 90 Ústavy, poskytovat ochranu základním právům a svobodám stěžovatelky, když žalobu zamítl pouze z důvodu nepředložení a neprokázání tvrzení žalobkyní. Uvádí, že podstatným problémem v daném případě je nevyhovující stav systému povolování pobytu vietnamským občanům v ČR, který zabraňuje výkon práva zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka připodobňuje virtuální zeď daného systému skutečné zdi, v jejímž případě by dle jejího názoru nezáleželo na tom, zda stěžovatelka unesla důkazní břemeno před soudem. Zároveň považuje navržené svědecké výpovědi, soudem neprovedené, za dostatečné důkazy na prokázání svých tvrzení. Stěžovatelka omlouvá neopatření průběžných důkazů k prokázání svých tvrzení dobrou vírou, kterou měla v zákonost státní správy a nastavení systému samotného, které neumožňuje pořídit důkaz. V neposlední řadě stěžovatelka dle § 50 odst. 1 správního řádu nepovažuje za nutné odůvodňovat skutečnosti, které jsou žalovanému známy z jeho úřední činnosti. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Dříve než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci, musel se zabývat tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Shledal, že tomu tak není. V daném případě je naplněn důvod nepřípustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem.

Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) *in fine* s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Opakovaná kasační stížnost je v téže věci přípustná jen za předpokladu, že je jako její důvod namítáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu

pokračování

vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Taková námitka však nebyla předmětem kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti toliko věcně polemizovala se závěry městského soudu.

Nejvyšší správní soud shledal, že se městský soud ve svém novém rozhodnutí řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci, tudíž se nejedná o výjimku upravenou zákonem, kdy by opakovaná kasační stížnost byla přípustná. Nejsou rovněž splněna ani judikatorní kritéria přípustnosti, která uvedené ustanovení konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Jak se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém rozhodnutí ze dne 5. února 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 - 39: *„Nepřípustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu.“*

Dle Nejvyššího správního soudu je kasační stížnost stěžovatelky postavena pouze na polemice s argumentací v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka tedy se svými kasačními námitkami zůstala plně v rámci otázky, ke které se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v předchozím zrušujícím rozsudku. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížností žalovaný a ve druhém případě druhý účastník řízení – žalobkyně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. února 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 - 39). Přípustnost takové kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro městský soud; to za předpokladu, že se městský soud tímto názorem řídil. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí č. j. 8 Afs 47/2012 - 39, uvedl, že *„institut nepřípustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci.“*

Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že stěžovatelka městskému soudu nevytýkala, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, nenamítala kupř. nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu či jiné vady řízení a ani netvrdila ani, že by v jejím případě byla dána některá z výše uvedených, judikatorně dovozených výjimek z nepřípustnosti opakované kasační stížnosti. Stěžovatelka se svou kasační stížností zůstala plně v rámci otázky, ke které se již závazně vyjádřil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku. Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud stěžovatelka brojí proti závěrům městského soudu, které jsou výsledkem následování právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku, je třeba takovou kasační stížnost odmítnout jako nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. V případě nepřípustnosti kasační stížnosti, ukládá § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soudu povinnost usnesením návrh odmítnout.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost v plné výši. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 citovaného zákona).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu